

До рѣката край Златица
трака малка воденица.
Тамъ минава тиха вада.
Има шарена ливада
съ маргаритки, детелини,
съ алени цвѣтя и сини.
Презъ ония лѣтни дни
жаба тамъ се настани.
Отъ високитѣ балкани
тукъ дошла да прави бани.
Месецъ тя живя и нѣщо.
Грѣ я слънцето горещо.
Кжпа се въ оная вада,
ходи въ росната ливада.
Сбира алени кандилки,
яде корени и билки,
но отъ нищо ѝ не мина,
даже повече настина,
та я сви отново страшна
болка нѣкаква стомашна.
Завъртѣ ѝ се глава.
Легна тя и зарева.
После писна като гайда:
— Докторъ де сега ще найда?
А отъ билки и тревн
не върви и не върви!

Близо тамъ въвъ тоя мигъ,
като нѣкой царъ великъ,

щъркелъ крачеше единъ,
сжщо като господинъ.
Той я бързо наближи.
— Жабо мила, я кажи,
слушамъ нѣщо ахкашъ, пшккашъ,
и се вайкашъ, и се тръшкашъ?
Азъ съмъ докторъ, жабо волна,
да не си отъ нѣщо болна?
Болести лѣкувамъ разни,
леки, тежки и заразни!

Жабичката проста, бедна,
съ мжка щъркела погледна:
— Имамъ болестъ много страшна,
болестъта ми е стомашна!

— Слаба си и бледа, гледамъ,
я ела да те прегледамъ!

Мина прегледа прилежно,
после щърка рече нѣжно:
— Кой каквото да ти казва
имашъ, мила моя, язва!
Друго нищо не намирамъ,
трѣбва да те оперирамъ!
Инструменти нѣмамъ тукъ,
ни упойка, ни памукъ!
А памукъ и за компресъ
мжчно се намира днесъ!